

vendigt eller nærliggende for andre at benytte netop i denne Rækkefølge eller Kombination, og hvor derfor ingen berettiget Interesse trædes for nær, maa en Beskyttelse som den heromhandlede anses fuldt berettiget.

I Henhold til ovenstaaende Betragtninger er der ikke i Forslaget indføjet nogen positiv Bestemmelse, der tillader Registrering af indarbejdede Varemærker, som under andre Omstændigheder ikke vilde kunne registreres, men Forslaget har beholdt sig til den reviderede Pariserkonventionens Bestemmelse i Art. 6, hvorefter man ved Bedømmelsen af et Mærkes Særpræg skal tage Hensyn til alle foreliggende Forhold, navnlig Varigheden — hvorved maa sidestilles Omfanget — af den Brug, der er gjort af Mærket. Idet denne Regel foreslaas, baade for saa vidt angaar Mærkets Særpræg og Mærkets Karakter som deskriptivt, forudsættes det, at man herigennem dels har tilfredsstillet det praktiske Livs Behov, dels har givet Administrationen og Domstolene det fornødne Spillerum for en efter Næringslivets Krav afpasset Praksis.

Nr. 2. I Loven af 12. Januar 1915 § 1 er det bestemt, at et Varemærke bl. a. ikke maa registreres, naar det udelukkende bestaar af Ord, som ifølge den inden for vedkommende Forretningskreds herskende Brug kendes som Betegnelse for selve Varen eller for den fra en anden Næringsdrivende end Anmelderen hidrørende Vare.

Da det ifølge Sagens Natur er udelukket, at Registreringsmyndigheden kan sidde inde med Kendskab til alle paa Næringslivets forskellige Omraader benyttede Mærker og Betegnelser, har denne hidtil, for at ovennævnte Lovbestemmelse kunde ske Fyldest, forud for hver enkelt Registrering maattet gaa den Vej at rette Forespørgsel til Repræsentanter for de Forretningskredse, der maatte antages at sidde inde med det fornødne Kendskab i saa Henseende.

Saalænge Anmeldelser af Ordmærker holdt sig inden for rimelige Grænser, og ifølge den i sin Tid gældende Praksis kun registreredes for bestemt angivne Arter af Varer, var et saadant Efterforskningsarbejde omend besværligt, saa dog muligt. Men med den stedse stigende Mængde af Anmeldelser, og efter at en Højesteretsdom af 9. Marts 1927 har fastslaaet, at der intet er til Hinder for, at Ordmærker registreres for alle Arter af Varer, er den hidtil anvendte Fremgangsmaade, foruden at være ret usikker, tillige blevet praktisk talt uigennemførlig.

Det er for det første udelukket, at Registreringsmyndigheden med det til Raadig-

hed staaende Personale og i Tilfælde, hvor Mærket er registreret for alle eller for en lang Række Varearter, paa fyldestgørende Maade kan foretage de Undersøgelser, som er en Forudsætning for Lovens rationelle Anvendelse, og som maatte strække sig til alle Næringslivets højst forskellige Omraader.

Men dernæst er den Udvej, man naturligt maatte gribe til, nemlig et Rundspørge til Erhvervslivets Organisationer, i første Række Grosserer-Societetets Komité og Industriraadet, næppe i Længden farbar. Det vil i Virkeligheden være ensbetydende med, at man kaster den Registreringsmyndigheden ifølge Loven paahvilende Opgave over paa disse Institutioner og herigennem paafører dem Omkostninger og Arbejde, som de i al Fald ikke i alle Tilfælde staar fuldt rustede til at udføre. Det kan i denne Sammenhæng nævnes, at man paa Industriraadets Anmodning i Marts 1926 eller paa et Tidspunkt, hvor Virkningen af den før omtalte Højesteretsdom endnu ikke gjorde sig gældende, fra Registreringsmyndigheden begyndte at rette Forespørgsler til Raadet angaaende anmeldte Ordmærker, men det herved forarsagede Arbejde viste sig at blive saa omfattende, at Raadet saa sig nødsaget til atter at bede sig fritaget herfor.

At gribe til den Udvej, naar et Mærke er anmeldt for alle Arter af Varer, at søge Oplysning i det snævrere Erhverv, hvor Anmelderen har sin Næring, er ikke ganske rationelt, idet der dels ikke bør være Forskel paa Registreringsmyndighedens Behandling af Varemærkeanmeldelser, naar de iøvrigt er sket i Overensstemmelse med Lovens Regler, og idet der dels, hvor et Mærke er anmeldt for alle Arter af Varer, paa Forhaand maa antages at være mere Sandsynlighed for, at en Kollision med et allerede kendt Mærke kan finde Sted paa et Omraade, hvor den paagældende ikke har sin Næring.

Angaaende de Oplysninger, det er muligt for Registreringsmyndigheden at indhente, kan det i al Almindelighed siges, at de meget hyppigt er af tvivlsom Værd. Dette gælder ikke blot, hvor en Forespørgsel rettes til en Enkeltmand, der maa antages at sidde inde med fornødent Kendskab, og hvor det ofte beror paa rene Tilfældigheder, om udtømmende Oplysninger gives, eller hvor man støtter en Afgørelse paa en saadan Enkeltmands mere eller mindre usikre Skøn. Men ogsaa hvor Forespørgslen rettes til en større Kreds, der saaledes faar Lejlighed til at ytre sig, vil man i mange Tilfælde erholde en Besvarelse, der mere maa opfattes som Udtryk for et Ønske om eller et Skøn over, hvilke Mærker der bør registreres, end en objek-